

skal jo gerne kunne læse, hvad der var grunden til, at det gik, som det gjorde med de serbiske militærnægtere, men de vil ikke få nogen forklaring på, hvorfor Enhedslisten ikke støttede regeringens forslag.

En sætning i det brev fra de serbiske militærnægtere i lejrene, som hr. Søren Søndergaard læste op, lød, at man bad om, at uvisheden bliver bragt til ophør nu. Det skrev jeg ned, efter at hr. Søren Søndergaard havde læst det højt her fra talerstolen. Men fordi hr. Søren Søndergaard ikke støtter L 41, bliver uvisheden helt sikkert permanent. Der vil ikke engang være noget som helst håb tilbage om, at man efter 3 år kan få permanent opholdstilladelse i Danmark. Der vil ikke være nogen forventning om, at man kan komme uden for centrene og få en eller anden mening med livet i de 3 år, der går, inden man måske kan få permanent opholdstilladelse. Uvisheden bliver strakt ud til præcis det, som f.eks. Fremskridtspartiet altid har ønsket, nemlig at den skal bestå indtil tidernes ende.

Det er det, Enhedslisten medvirker til nu, og jeg synes, det er beklageligt. Men jeg synes også, det ville være fint, hvis vi fik forslaget tilbage til udvalget og diskuterede videre. Hvis der er bare den mindste smule håb om, at Enhedslisten er til at rokke, skal vi da gribe det halmstrå og få sagen bragt ud af det dødvande, den er i i øjeblikket.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Det var uægtelig en tynd argumentation for at forsvare Enhedslistens nej til dette forslag ved tredjebehandlingen, hr. Søren Søndergaard præsterede heroppefra. Han sagde, at det ville medføre en forringelse af forholdene for fremtidens flygtninge, og det ville Enhedslisten ikke være med til – jeg kan se, han nikker, så jeg har citeret korrekt.

Men dermed antyder eller forsøger hr. Søren Søndergaard at antyde, at der skulle være tale om en generel regel, der skulle gælde for alle kommende flygtninge, og hr. Søren Søndergaard ved lige så godt som vi andre, at det er noget vrøvl. Det drejer sig om en gruppe mennesker, der har søgt asyl og har fået afslag ved første instans, altså Flygtningenævnet. De har altså ikke fået opholdstilladelse som flygtninge her i landet, og dem vil vi så hjælpe og give nogle anstændige vilkår, fordi de ikke kan vende tilbage for øjeblikket. Der er ikke – og det ved hr. Søren Søndergaard udmærket godt – tale om

en forringelse af de generelle flygtninge- og asylregler. Der er tale om forbedringer af vilkårene for en gruppe af mennesker, der opholder sig her i landet, og som vi kan gøre tilværelsen betydelig nemmere og bedre for ved at give denne tilladelse.

Men jeg forstår godt, at hr. Søren Søndergaard gerne vil dreje det over til en diskussion om, hvorvidt vi forringer de generelle regler og hellere vil drøfte noget andet end den kendsgerning, at hr. Søren Søndergaards og Enhedslistens holdning er medvirkende til og en udløsende faktor for, at dette lovforslag ikke kan blive vedtaget, og at de serbere, der befinder sig her i landet, derfor fortsat skal blive i asylcentre. Jeg kan godt forstå, at hr. Søren Søndergaard ikke synes, det er så morsomt at drøfte den sag.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Fru Dorte Bennedsen prøvede at fremstille det, som om der er tale om en særlig gruppe, men lad os lige et øjeblik prøve at se på, hvad der kendetegner den særlige gruppe.

Det, der kendetegner den særlige gruppe, er, at den er de facto statsløs, dvs. at den kommer fra et land, hvis regering af den ene eller anden grund ikke vil tillade de mennesker at komme tilbage. Er det noget særligt for serberne? Hvad med afghanerne f.eks., eller hvad med en lang række andre grupper, som er i præcis samme situation og er gjort de facto statsløse af deres regering? Det er da klart, at det vil få nogle konsekvenser, alt efter hvad vi vedtager, for alt andet vil da være besynderligt.

Fru Elisabeth Arnold citerede det, jeg også citerede, nemlig ønsket om, at usikkerheden bliver bragt til ophør nu, og jeg kan forstå, vi er enige om, at usikkerheden ikke bliver bragt til ophør. Men fru Elisabeth Arnold mener, at efter at den har varet i 5 år, skal den vare 3 år mere, og derfor stiller jeg spørgsmålet: Hvorfor skal den usikkerhed vare 3 år mere? Når den nu har varet i 5 år, er det så ikke nok? Hvorfor skal usikkerheden op på 8 år? Jeg synes, fru Elisabeth Arnold og i øvrigt også de andre ordførere, der forsvare det, skal give os en forklaring: Hvorfor kan disse mennesker ikke få sikkerhed i deres tilværelse nu? Hvorfor kan de ikke få mulighed for f.eks. at fremtælle deres børn, hvor de skal gå i skole for fremtiden? Hvorfor kan de ikke det? Er det på grund af Enhedslisten? Nej, det er på grund af det lovforslag, som foreligger her.